

Arrest

nr. 191 416 van 4 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE *loco* advocaat A. ALENKIN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en u bent afkomstig uit Tsjetsjenië. U vroeg in België voor de eerste maal asiel aan op 31 maart 2013. Op 27 april 2015 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd oor de RVV op 6 oktober 2015 bij arrest bevestigd. Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd vroeg u in België op 23 december 2015 voor de tweede maal asiel aan. U verklaarde in het kader van uw huidige asielaanvraag dat u tijdens uw eerste asielaanvraag niet de waarheid heeft verteld. U verliet uw land van herkomst omwille van problemen met uw echtgenoot U. M. (...), die een drankprobleem heeft en die uw jongste zoon in een weeshuis wou laten plaatsen. Hij mishandelde u en de kinderen en in december 2012 heeft hij u zelfs verkracht. U keerde toen definitief naar uw ouderlijk huis terug en besloot de Russische Federatie te verlaten. Uw nicht

regelde voor u in het geheim een visum voor Europa. Op 12 of 13 januari 2013 vertrok u vanuit Dagestan via Oekraïne naar Polen en reisde zo verder naar België waar u rond 15 januari 2013 aankwam. In België leerde u een man kennen met wie u een relatie aanging. Uw familie in Tsjetsjenië is dat te weten gekomen en bedreigt u.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u volgende documenten voor: originelen: binnenlands paspoort, geboorteaktes kinderen, brief met foto van nieuwe partner, attest met domicilieadres, drie medische attesten van zoon A. (...), schoolattest van zoon A'. (...), brief van advocaat, getuigenissen van zus en buurvrouwen. Kopieën: enkele pagina's van paspoort van zus en twee buurvrouwen.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U stelt in het kader van uw huidige asielaanvraag bij terugkeer naar uw land van herkomst te vrezen dat uw schoonfamilie uw kinderen zal afnemen en dat ze uw jongste zoon in een weeshuis zullen laten plaatsen. Daarnaast vreest u uw broers omdat u in België een buitenechtelijke relatie heeft. Niettegenstaande uw huidige asielaanvraag aanvankelijk door het CGVS in overweging werd genomen, moet na onderzoek ten gronde vastgesteld worden dat u er niet in geslaagd bent deze vrees aannemelijk te maken.

Vooreerst moet worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat u essentiële informatie achterhield aangaande uw reis en de daarbij gebruikte documenten en omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. In het kader van uw huidige asielaanvraag gaf u toe dat wat u in het kader van uw vorige asielaanvraag aanhaalde niet correct is en dat u niet de waarheid heeft verteld. U verklaarde dat u in werkelijkheid op de vlucht bent voor uw echtgenoot, die een alcoholprobleem heeft en uw jongste, zieke, zoon in een instelling wou laten plaatsen. Hoewel u in het kader van uw huidige asielaanvraag toegeeft uw relaas bewust te hebben verzonnen ten tijde van uw vorige asielaanvragen en uw land van herkomst om andere redenen te hebben verlaten en u deze lacunes nu wenst op te vullen aan de hand van een aantal nieuwe gegevens, vormt het duidelijk misleidende karakter van uw vorige aanvraag een wezenlijk gegeven bij de beoordeling van uw algemene geloofwaardigheid met betrekking tot de nieuwe elementen die u aanvoert ter staving van uw huidige tweede asielaanvraag.

Welnu, inzake uw huidige asielaanvraag werden eens te meer vaststellingen gedaan die ertoe leiden te oordelen dat uw asielverklaringen geloofwaardigheid missen.

U stelde uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u de situatie met uw drinkende, gewelddadige echtgenoot niet meer aan kon. Er moet echter worden vastgesteld dat u er niet in slaagde coherente, eenduidige verklaringen af te leggen over het verloop van de laatste zes maanden voorafgaand aan uw vertrek. U gaf aan dat de directe aanleiding om uw echtgenoot voorgoed te verlaten en te vertrekken uit uw land van herkomst het feit was dat hij u voor de ogen van uw zoon verkracht heeft. U stelde tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS aanvankelijk dat de verkrachting in de maand september plaatsvond. U herinnerde zich de datum niet meer, maar wel de maand. Op de vraag hoeveel maanden voor uw vertrek in januari 2013 dit feit had plaatsgevonden, moest u het antwoord schuldig blijven. Even later stelde u dat de verkrachting in december 2012 was en dat u uw man een week later heeft verlaten (zie CGVS dd. 27/01/2016, p. 4 en 5). Bij confrontatie verklaarde u zich van data te hebben vergist (zie CGVS dd. 27/01/2016, p. 9). Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS gaf u aanvankelijk dan weer aan dat uw nichten in oktober met de familie van uw man waren gaan praten, dat hij dat te weten was gekomen en u diezelfde avond vreselijk mishandelde. Daarna sloot hij u nog twee dagen op in de woning, waarna u met de hulp van buurvrouw Z. (...) kon vertrekken naar uw ouderlijk huis. U vertelde erbij dat u het moeilijk vond om aan uw zus te vertellen dat u verkracht was door uw man. Er werd u

vervolgens ter verduidelijking gevraagd wanneer de verkrachting plaatsvond, waarop u aangaf dat dat in december 2012 gebeurde. Er werd u gevraagd hoelang u nog bij uw man bent thuis geweest na die verkrachting, waarop u zei dat dat twee dagen was en dat u dat toch net verteld had. U werd erop gewezen dat u net een incident in oktober 2012 had aangehaald, waarop u enkel aangaf dat dat klopte en herhaalde dat hij u in december 2012 verkrachtte en dat hij u nog twee dagen opsloot (zie CGVS dd. 16/02/2016, p. 4-5). Ook kon u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS niet duidelijk aangeven of de verkrachting plaatsvond voor of na de periode van drie maanden dat uw kinderen bij uw schoonmoeder verbleven. Enerzijds verklaarde u dat u voor de verkrachting altijd samen was met de kinderen en dat uw kinderen na de verkrachting werden opgehaald, om even later aan te geven dat het voor de verkrachting was dat uw kinderen drie maanden bij uw schoonmoeder verbleven (zie CGVS dd. 27/01/2016, p. 5). Het feit dat u niet eenduidig kan aangeven wanneer de verkrachting plaatsvond en hoelang u daarna nog bij uw echtgenoot gebleven bent, geeft aan dat u nog steeds niet de ware toedracht vertelt met betrekking tot de redenen en omstandigheden die u ertoe hebben aangezet uw land van herkomst te verlaten. Bijgevolg kan er evenmin zonder meer geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat uw schoonfamilie uw kinderen van u zou weghouden en ze uw zieke zoon A. (...) in een instelling zouden plaatsen. Wat dit laatste betreft kan er nog aan worden toegevoegd dat uw schoonfamilie hem ook niet in een instelling heeft laten opnemen in de drie maanden dat de kinderen bij hen verbleven.

Voorts verklaart u te vrezen dat uw broers u zullen doden omdat u intussen in België een andere man heeft leren kennen en zij dat te weten zijn gekomen. U verklaarde dat u het vertelde via de telefoon aan uw nicht, die op dat moment in het gezelschap was van haar jongste zus. De zus vertelde het nieuws verder en zo deed het verder de ronde. U verklaarde dat u het zonder nadenken had verteld en dat u niet die gevolgen verwachtte (zie CGVS dd. 16/02/2016, p. 9-10). Het is echter weinig waarschijnlijk dat u zulk nieuws zonder nadenken zou vertellen en dat u deze gevolgen niet had verwacht, terwijl u zelf meermaals aangaf hoe streng uw broers zijn en hoezeer zij vasthouden aan de – eveneens volgens uw verklaringen – harde en wrede tradities (zie CGVS dd. 16/02/2016, p. 5, 9, 16, 17). Wat er ook van zij, gezien u niet de ware toedracht vertelt met betrekking tot de redenen en omstandigheden die u ertoe hebben aangezet uw land van herkomst te verlaten en daardoor geen zicht biedt op de reactie van uw familieleden op uw feitelijke scheiding en vertrek, kan evenmin zonder meer geloof worden gehecht aan uw verklaringen betreffende de reactie van uw broers nadat ze vernamen dat u in België een nieuwe relatie heeft. Betreffende deze relatie kon nog worden opgemerkt dat u niet met deze man samenwoont en dat u niet kan zeggen welk geloof hij aanhangt, wat gezien de door uzelf geschetste context van het vasthouden aan de tradities en de precarie situatie van vrouwen daarin, opmerkelijk is.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw binnenlands paspoort, de geboorteaktes van uw kinderen, het attest met domicilieadres, de drie medische attesten van uw zoon A. (...) en het schoolattest van uw zoon A'. (...) bevestigen uw identiteit en uw herkomst uit Tsjetsjenië, hetgeen in deze beslissing niet wordt betwist. In de brief bevestigt uw nieuwe partner dat jullie elkaar kennen en dat hij hoopt met u te kunnen samenleven, maar de bewijswaarde van een dergelijke brief is zeer relatief. Wat betreft de foto waarop u met een man staat, moet worden opgemerkt dat nergens uit blijkt wie deze man is en dat u daadwerkelijk een relatie met hem heeft. Wat de brief van de advocaat betreft moet worden vastgesteld dat hieruit blijkt dat u zich op 12 juni 2012 tot een advocaat heeft gewend met het verzoek u bij te staan in de kwestie met betrekking tot het vaststellen van de woonplaats van uw kinderen, die na de scheiding volgens de plaatselijke gewoontes bij de vader zijn gebleven. Het feit dat u zich tot een advocaat wendde voor juridisch bijstand en het gebruik van de term ex-echtgenoot doet vermoeden dat er wel degelijk sprake was van een echtscheiding, terwijl u

voor het CGVS blijft volhouden dat u nog steeds officieel gehuwd bent (zie CGVS dd. 16/02/2016, p. 8 en 17). De getuigenissen van uw zus en buurvrouw zijn op uw verzoek geschreven en bevestigen louter uw verklaringen. Ze kunnen bezwaarlijk als een objectief, bewijsvoerend stuk worden beschouwd. De kopieën van de paspoorten van uw zus en buurvrouwen bevestigen louter de identiteit van de briefschrijfters.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij bemerkt in haar verzoekschrift dat verwerende partij zich bij haar eerste asielaanvraag baseerde op verkeerde gegevens en dat haar tweede asielaanvraag “*talrijke nieuwe elementen*” bevat. Zij vreesde eerst de waarheid te zeggen, doch vertelde zij de waarheid bij haar huidige asielaanvraag. Voorts benadrukt verzoekende partij de problemen met haar echtgenoot en stelt zij dat zij hiervan bewijzen bijbracht. Tevens meent zij dat “(e)r (...) *in de realiteit steeds een groot risico (bestaat) dat verzoeksters’ zieke zoon in het land van herkomst in een instelling zou worden geplaatst*”. Ook bestaat het risico dat haar kinderen overeenkomstig de Tsjetsjeense traditie dienen terug te keren naar hun vader. Verder herhaalt verzoekende partij haar vrees voor haar broers omwille van haar buitenhuwelijkse relatie met een andere man in België, hetgeen tegen de Tsjetsjeense traditie is. Zij

erkent dat zij niet nadacht over de gevolgen toen zij haar nicht vertelde over deze relatie. Verder onderstreept verzoekende partij dat de verkrachting door haar echtgenoot gebeurde in december 2012.

2.2.3.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met bovenstaande bemerkingen blijft steken in het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en de door haar aangehaalde asielmotieven, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verder bemerkt de Raad dat ook in de “opmerkingen bij het verzoekschrift hoger beroep” gevoegd bij een aanvullende nota van 19 juli 2017 geen concrete weerlegging wordt aangebracht betreffende de door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden aangaande wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas. Waar verzoekende partij betreffende het telefoongesprek met haar nicht over het hebben van een relatie in België in de voormelde “opmerkingen bij het verzoekschrift hoger beroep” oppert dat het niet zo is dat zij niet dacht aan de gevolgen van het delen van dergelijke delicate informatie daar zij haar nicht volledig vertrouwde vermits deze haar had helpen vluchten, is de Raad evenwel van oordeel dat het helpen vluchten weg van de problematiek met haar echtgenoot – die trouwens volstrekt ongeloofwaardig bevonden wordt en derhalve ook de hulp tot vluchten zelf – van een totaal andere orde dan het mededelen van het hebben van een buitenechtelijke relatie in het kader van de zeer strenge tradities die door de familie worden gevolgd – verzoekende partij houdt staande nog steeds gehuwd te zijn (administratief dossier, stuk 4, p. 8). Door de Raad kan niet worden aangenomen dat verzoekende partij vanuit een precaire situatie in België – en derhalve de kans te worden teruggedleid naar haar land van herkomst – een dergelijke bekentenis zou doen aan een familielid die flagrant ingaat tegen de door haar familie gehanteerde tradities.

2.2.4.1. Verder voert verzoekende partij nog aan dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten zijn aan haar geheugenproblemen ten gevolge van de talrijke gebeurtenissen in haar leven. Haar geheugen is mogelijk ook aangetast door haar medische problemen, waarvoor zij verwijst naar de medische attesten die zich in het administratief dossier bevinden. Ook de stress speelde haar parten en verklaart mogelijke vergissingen in haar verklaringen.

2.2.4.2. De Raad merkt evenwel op dat verzoekende partij noch van de door haar beweerde medische problemen noch van de voorgehouden geheugenproblemen thans enig medisch attest heeft bijgebracht, waardoor deze verklaring slechts als een blote bewering kan worden weerhouden en dan ook niet van aard is de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren. Door verzoekende partij werden in het kader van haar huidige asielaanvraag enkel medische attesten in verband met haar zoon A. bijgebracht. Wat betreft de medische attesten die zij bijbracht in het kader van haar eerste asielrelaas, wijst de Raad erop dat dienaangaande door de commissaris-generaal werd vastgesteld dat uit de door haar aangebrachte medische attesten nergens blijkt dat zij kampt met geheugenproblemen en dat hieruit evenmin, en ook niet uit het verloop van de asielprocedure en de verschillende gehoren, blijkt dat zij niet in staat zou zijn haar relaas op een functionele en zelfstandige wijze uiteen te zetten. Dit werd bovendien bevestigd in het arrest nr. X van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 6 oktober 2015. De Raad wijst erop gebonden te zijn door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Betreffende het door verzoekende partij bijgebrachte attest van de psycholoog Sarah Strauven van 26 april 2017 gevoegd bij de aanvullende nota van 19 juli 2017 bemerkt de Raad dat dit louter een overzicht betreft van stukken van het door verzoekende partij ten aanzien van voormeld psycholoog voorgehouden levensverhaal en geen psychologisch onderzoek betreft – zoals zelf uitdrukkelijk aangegeven in de aanvullende nota – dat aantoont dat het cognitieve geheugen van verzoekende partij dermate zou zijn aangetast dat zij niet in staat is coherente en consistente verklaringen af te leggen.

Daarnaast wijst de Raad erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoekende partij niet ontslaat van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. De argumentatie van verzoekende partij veel stress te hebben gehad tijdens haar gehoor doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. X).

2.2.5. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen

terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.6. Voor wat betreft de bemerkingen van verzoekende partij in de aanvullende nota, onder verwijzing naar twee COI Focussen en diverse internationale rapporten waarvan sommige als bijlage gevoegd, aangaande het hoederecht op de kinderen en het bezoekrecht en aangaande het huiselijk geweld in Tsjetsjenië oordeelt de Raad dat deze opmerkingen en verwijzingen irrelevant zijn daar aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, meer in het bijzonder de beweerde problematiek met haar echtgenoot, volstrekt geen geloof kan worden gehecht.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”*

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 11 en 12), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 16 februari 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde

van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT